

υγιεινῆς τῆς κατοικίας, τῆς τροφῆς, περὶ τῶν γεωργικῶν ἔργασιων, μικροβιομηχανιῶν, τὸ ζωντανὸν παράδειγμά του, ἡ ἐπίδρασις του ἐπὶ μικρῶν καὶ μεγάλων, θὰ ἀποδείξουν αὐτὸν σωτήρα ἀπὸ τῶν ἐλῶδων πυρετῶν, καταπολεμητὴν προλήψεων, ἔξωραϊστὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἀπόστολον πολιτισμοῦ, παράγοντα ἀναγεννήσεως τοῦ χωρίου του.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

1. Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφὴν ἔργου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου».

2. Ὁ «Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου» θὰ ἀποτελῇται ἐκ τριῶν μερῶν α) τῆς παρασκευῆς τοῦ στρατευσίμου, ὅπως ἀπὸ γεωργοῦ, χειρῶνακτος κ.τ.λ. καταστῇ μάχιμος, β) τῶν καθηκόντων τοῦ στρατιώτου ἐν εἰρήνῃ γ) τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐν πολέμῳ. Τοῦ κυρίως ἔργου θὰ προταχθῇ βραχὺς πρόλογος περὶ τοῦ στρατευσίμου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν διαβαίνει τὸ κατώφλιον τοῦ στρατῶνος, θὰ ἐπιταχθῇ δὲ βραχὺς ἐπίλογος περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεώς του ὅταν ἐπανακάμπῃ εἰς τὸ χωρίον του.

2. Ἡ ἔκτασις τοῦ ἔργου δὲν πρέπει νὰ εἴνε κατωτέρα τῶν πέντε τυπογραφικῶν φύλλων, οὐδὲ ἀνωτέρα τῶν ἑξ.

4. Γλῶσσα τοῦ ἔργου ἔσται εὐληπτος, ἀπλὴ ἀποκλειομένων τῶν τοπικῶν ἰδιωματίων καὶ τῆς ἐξεζητημένης δημοτικῆς, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μαλλιαρῆ».

5. Τὰ χειρόγραφα παραδίδονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Συνδέσμου Ψυχαγωγίας τῶν Πολεμιστῶν» ἀνώνυμως, φέροντα ὡς διακριτικὸν ἢ ἀπόφθεγμα ἢ ἄλλο τι γνῶρισμα. Εἰς ἕκαστον χειρόγραφον προσαρτᾶται φάκελλος κλειστός, περιέχων τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ φέρων ἔξωθεν τὸ σχετικὸν διακριτικὸν γνῶρισμα.

6) Πᾶν ἔργον ἀναιβαῖνον εἰς τὴν παροῦσαν προκήρυξιν εἴτε ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον, εἴτε ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀωνυμίαν, ἀπορρίπτεται ἐκ τῶν προτέρων.

7) Προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν ἔργων ὀρίζεται ἡ 31 Δεκεμβρίου 1921.

8) Πρὸς κρίσιν τῶν ὑποβληθησομένων ἔργων θέλει ὀρισθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου ἀγωνόδικος ἐπιτροπὴ. Ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον ἐντὸς μηνός.

9. Πρὸς βράβευσιν τοῦ ἀρίστου ἔργου ὀρίζεται ἑπαθλὸν ἐκ δρ. 1.000. Ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοτιμίας δύο ἔργων, ἡ ἐπιτροπὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατανείμῃ εἰς δύο τὸ χιλιοδραχμὸν γέρας.

10. Ἄν οὐδὲν ἔργον κριθῇ ἄξιον βραβεύσεως, ὁ διαγωνισμὸς ἐπαναλαμβάνεται.

11. Τὰ χειρόγραφα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιστρέφονται.

12. Τὸ ἔργον μετὰ τὴν βράβευσιν ἐπὶ πενταετίαν εἶνε ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τοῦ Συνδέσμου, δυναμένου νὰ ἐκδίδῃ αὐτὸ ἄνευ οἰασθῇποτε ἀξιώσεως τοῦ συγγραφέως. Μετὰ τὴν λήξιν πενταετίας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως, τὸ ἔργον ἐπανερχεται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ συγγραφέως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 29 Ἰουλίου 1921.

Ὁ Πρόεδρος

X. ΜΑΛΑΝΔΡΙΝΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

A. I. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰ. Προσθμ. Πλείονες πληροφορίες πρὸς τοὺς βουλευμένους νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ διαγωνίσματος παρέχονται καθ' ἐκάστην εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου (Φουαγιὲ Δημοτικοῦ Θεάτρου) 10—12 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἐν εἰδικῇ συναυλίᾳ τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ἐξετελέσθησαν ἔργα τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη, ἐν οἷς καὶ νέαι συνθέσεις αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι φέρουν καὶ αὐταὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ δημώδους μέλους. Τὰ ἐκτελεσθέντα διὰ πρώτην φράσιν εἶνε τὸ «Μὴ κλαῖς» ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Παλαμᾶ, μετ' ἑλληνικὸν χρῶμα, πλήρες παραπόνου, ὁ «Πραματευτὴς» ἀρκετὰ ἐκκενός, ψαλὲν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ὑπὸ τῆς κυρίας Καλφοπούλου (τὸ γένος Φωκᾶ) καὶ μια Ραψωδία διὰ πιάνο ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ συνθέτου. Ἐχει χαρακτῆρα Ἑλληνικόν.

— Κλασικὰς συναυλίας μουσικῆς δωματίου ἀπὸ σιλλιστ' σπανίως ἀκούομεν καὶ ὁ κ. Θ. Γεωργίου παρέσχεν εὐκαιρίαν σπανίαν ἀκροάσεως τριῶν συναυλιῶν. Ἡ μία ἀφιερώθη εἰς τὸν Σοῦμπερτ — 15 ἄσματα — ἡ ἄλλη εἰς τὸν Σοῦμαν περιλαβοῦσα τοὺς «Ἐρωτας τοῦ ποιητοῦ» καὶ πέντε ἄλλα ἄσματα καὶ ἡ τρίτη συνεδύασε Μπράμς, Στράους καὶ Λίστ. Τὰ ψαλόντα λίανερ ἡρμηνεύθησαν μετ' ἐκτελέσει μυσικὴν ἀντίληψιν. Ἡ φωνὴ του κυρίως κατὰλληλος διὰ τοιοῦτον εἶδους φωνητικὴν μουσικὴν—καὶ ὅχι δι' ὅπεραν — Ἀπέδωσε τοὺς Γερμανοὺς μουσουργοὺς ὡς

Γερμανός· ἄλλως τε ἔψαλε εἰς τὰ μουσικώτερα Γερμανικὰ κέντρα μετ' ἐπιτυχίας ἀξιοσημειώτου. Ὅσοι ἤκουσαν ἄλλοτε τοὺς «Ἐρωτας ποιητοῦ» ἀπὸ τὴν Σπεράντζαν Καλὸ δὲν ἐλησμόνησαν τὴν ἐμψυχώσαν τὸ μουσικὸν ποίημα καλλιτέχνηδα. Ὁ κ. Γεωργίου τὰ ἀπέδωσε πολὺ ἡρεμὰ· σχεδὸν ἀπετέλουν ψῆθυρον τὰ περισσότερα. Καλλίτερος ἀνεδείχθη εἰς τὸν Σοῦμπερτ. Ὁ κ. Φαραντᾶτος ἐποίκιλε τὰ ἄσματα μετ' ἐκτελέσεις συνθέσεων τῶν ἰδίων διδασκάλων.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ὁ κ. Δ. Λαυράγκας παρουσίασεν ἐν εἰδικῇ συναυλίᾳ νέα ὅλας ἔργα του. Ὁ συμπαθὴς μουσουργὸς ἐργάζεται ἀθορύβως, κανεὶς δὲ δὲν ὑπόπτευε ὅτι ὁλόκληρος· σιγὰ συνετέθη νέων μουσικῶν ἐμπνεύσεων. Καὶ πρόκειται περὶ ἀληθινῶν ἐμπνεύσεων Ἡ Σουίτα δι' ἔγχορδα ἦν ἐπαῖξαν οἱ κ. Σοῦλτς, Λομπιάγκο, Πρεστρώ καὶ Κωνσταντινίδης ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν, ἀρχαῖκου ὅφους. Δύο τραγούδια ἐπὶ στίχων τῶν αἰμνῆστων ποιητῶν Χατζοπούλου Χριστοπούλου καὶ Μανῆ εἶνε ρομαντικά, πλήρη αἰσθηματικῆς, ἀποδοθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ξηρέλλου, οἱ δὲ Πένθιμοι, σκοποὶ

ἐπὶ δύο ποιημάτων τοῦ κ. Σπεράντσα μεστοὶ μελαγχολίας, μὲ ἔκφρασιν ψαλέντες ὑπὸ τῆς δ. Σκαρμαγκᾶ. Τὸ Νανούρισμα καὶ ἡ Ἰσπανικὴ Σερενάτα — ἰδίως ἡ δευτέρα — εὗρον δεξιότατον ἐρμηνευτὴν τὸν κ. Σουλτσε. Ἡ δ. Σκαρμαγιαγκᾶ ἐτραγούδησε τὸ «Ἐλα νὰ γύρης» τοῦ κ. Τσοκοπούλου καὶ δύο ἄλλα, τὸν «Τραγουδιστὴν» τοῦ κ. Πολέμη καὶ τὸ «Ὅνομά σου» τοῦ κ. Ἀθανασιάδου, ἀμφότερα μὲ πολὺ Ἑλληνικὸν χρώμα, ἀνώτερα τῶν ἄλλων. Ἐν τελείῳ κ. Σηρέλλης ἐτραγούδησε τὸν «Ὕμνον τῶν Προγόνων» ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Δροσίη ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἤξιζε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ μεγάλῃν χορωδίαν.

— Ἀπὸ τὰς δοθεῖσας κατὰ τὴν λήξασιν περίοδον συναυλίας πρέπει νὰ ξεχωρίσῃ τις δύο recital πιάνου τῆς δ. Ἀναστασίας Φίλτσου, διπλωματούχου τῆς Meistefschule τῆς Βιέννης, ἣτις ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὸν τάλαντον, καὶ τὸ τῆς δ. Ἀγλαίας Βυζάντη, ἣτις περσικὴ ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωσε δείγματα ἐκλεκτῆς τέχνης.

— Κατὰ τὴν πέμπτην συναυλίαν τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου διεκρίθησαν οἱ νεαροὶ βιολίστριαι δεσπ. Τζ. Μαρκέτου καὶ Ὁλγα Καναβαριώτου ἐκτελέσασαι ἔν κονσέρτο τοῦ Μπάχ, ἡ δεσπ. Σταματοπούλου εἰς τὸ πιάνο καὶ ἡ δ. Σταματάκη, μὲ τὴν ἑντονον φωνήν της καὶ τὸ ἀγαλματώδες παράστημα, μαθήτρια ἐνός μόλις καὶ ἡμίσεως ἔτους.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἐγένετο ἡ ἐπίδειξις τῶν τελειοφοίτων, εἰς τὸ πιάνο τῶν διδῶν. Ταράντο (Ὁδείου Πειραιῶς) καὶ Παρασκευᾶ, εἰς τὸ βιολί τῆς δ. Νικολάου καὶ ὧν τῶν ἄλλων — ἀσματοπλημύρα — εἰς τὸ ἄσμη, ἥτοι Ξανθάκη (Ὁδείου Πειραιῶς), δ. Βασιλάδου, Λεοντοπούλου καὶ Μηλιδῶνῃ (Ἀναγνωστοπούλου) — ὧν ὑψίφωνοι — καὶ τῆς κοντράλτας κ. Τριάντη (Κοτζία) Ὅλοι μαθητρίαι τοῦ κ. Τριανταφύλλου, πλὴν τῆς δ. Βασιλάδου. Ἐξ αὐτῶν διεκρίθησαν ἡ δ. Ὁλγα Νικολάου εἰς τὸ βιολί διὰ τὸν μηχανισμόν ἀποδόσασα τὸ Κονσέρτον εἰς ρε τοῦ Μπετόβεν (1 μέρος) τὸ δυσκολώτατον εἰς δεξιότητιαν, λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν. Τῆς δ. Λεοντοπούλου πλουσία ἡ φωνή, ἐλεύθερη, δυνατὴ, χωρὶς στενοχωρίαν. Ἐτραγουδῆσε Ἀἰδᾶ καὶ Βέρτερον πολὺ καλὰ. Ἐπίσης τὸ τραγουδοῦν τῆς κ. Μηλιδῶνῃ ἱκανοποιητικόν. Ἡ κ. Κοτζία πολὺ καλὴ κοντράλτα.

Αἱ δύο τελευταῖαι ἠκούσθησαν καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν μελοδραματικὴν σχολήν, καὶ ἔφάνη ἔκτοτε τὸ τάλαντον των. Εἰς τὸ πιάνο ἡ δ. Παρασκευᾶ ἐπέδειξε ἐξαιρετικὴν τέχνην, λεπτότητα τούσε καὶ παῖξιμο ὑπενθυμίζον τὸν διδάσκαλόν της κ. Φρήμαν.

— Κατὰ τὴν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς Ἑκατονταετηρίδος δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» Ἑθνικῇν συναυλίαν ἀντεπροσωπεύθη ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ καθ' ὅλην αὐτῆς σχεδὸν τὴν ἐξέλιξιν. Ἐν ἀρχῇ ὁ κ. Δ. Καλογερόπουλος διευθυντὴς τῆς «Πινυκοθήκης» ὤμιλησε περὶ τοῦ Δημοτικοῦ ἄσματος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑπαναστάσεως. Ἡ ὁρχήστρα μετὰ τῆς χορωδίας ἐξετέλεσε ἀπὸ τῶν 24 στροφῶν τοῦ Ὕμνου τοῦ Μαντζάρου, τὴν Ἑλλ. ραμφιδίαν τοῦ κ. Λάβδα, τοὺς Τσολιάδες καὶ Φαντάρους θούριον τοῦ κ. Ν. Λαμπελέτ, τὸ Ἰντερμέδιον τῆς «Μάρτυρος» τοῦ Σαμάρα, Ὁδὴν πρὸς τοὺς πεσόντας καὶ τὸ θούριον «Κωνσταντίνος» τοῦ κ. Λάβδα, τὸ ἐμβατήριον τῶν Ἐθελοντῶν ἀπὸ τὸ Ἀρχαῖον τοῦ Παριζίνῃ. Ἐτραγουδῆσαν δὲ ὁ κ. Πρεδάρης τὸν Ἐθνοφυλάκα τοῦ Παριζίνῃ καὶ τὸν Γέρω ἄξιμον τοῦ Καρρέρ καὶ ἡ δ. Μεσολωρᾶ πέντε δημοτικὰ τραγουδιὰ. Ἡ συναυλία ἦτο ἀπὸ τὰς ὁραϊοτέρους τῆς Μαν-

δολινάτας, τιμηθεῖσα διὰ τῆς παρουσίας πολλῶν ἐπισήμων.

— Ἡ πρώτη συναυλία ἦν ἔδωκεν ἡ διπλωματούχος τοῦ ἄσματος δ. Ἐρριέττα Ρουμπέν, συμπράξει τοῦ κ. Λυκούδη, ἦτο πολὺ ἐπιτυχής. Γνωστὴ ἐκ συμμετοχῆς αὐτῆς κατὰ τὰς ἐμφανίσεις τῆς Μελοδραματικῆς σχολῆς, ἔσχεν ἤδη εὐκαιρίαν νὰ δείξῃ τὴν τέχνην της εἰς ἓν πρόγραμμα ἐκλεκτὸν καὶ λίαν ἐνδιαφέρον.

— Ἡ ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ἐπέτειος τῆς γεννήσεως τοῦ Μπετόβεν ἐωρτάσθη ἀπὸ τὰ δύο Ὁδεία διὰ μεγάλων συναυλιῶν. Εἰς τὸ Festival τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἡ ὁρχήστρα ἀπέδωκεν ἄριστα πέντε συνθέσεις τοῦ μεγάλου Διδασκάλου, διακριθέντος τοῦ κ. Φρήμαν. Τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον ἔδωσε δύο ἐπίσης Festival. Κατὰ τὸ πρῶτον ἐξετελέσθησαν τέσσαρα ἔργα ὁρχήστρας, εἰς ἓν τῶν ὁποίων μετέσχε ὁ κ. Πίνδιος ἐκτιμηθεὶς διὰ τὴν ὑπέροχον ἀπόδοσιν. Κατὰ τὴν δευτέραν συναυλίαν τέσσάρων ἔργων πιάνου καὶ μουσικῆς δωματίου, ἔπαιξε ἀριστοτεχνικὰ ἡ δ. Ἡρῆ Πανᾶ.

— Κατόπιν ἐπανειλημμένων ἀποπειρῶν κατορθώθη ἡ σύμπηξις χορωδίας, γυναικείας ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὑπὸ Συλλόγου ἐπίτῃδες ἰδρυθέντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκηπίσσης Ἀλίκης. Τεσσαράκοντα δεσποινίδες ἐνεφανίσθησαν ὑπὸ τὴν διευθυνσίην τοῦ κ. Φ. Οἰκονομίδου. Τὸ πρόγραμμα ἐκτός ξένων ἄσμάτων περιελάμβανε καὶ τρία — μόνον — δημοτικὰ Εὐβοίας. Πελοποννήσου καὶ Ἀρκαδίας τὰ ὁποῖα καὶ ἤρσαν περισσότερον ὧν καὶ ἐξετελέσθησαν μετὰ περισσότερα ἐπιτυχία. Κατόπιν τῶν ἐμφανίσεων τῆς ὑπερόχου Ρωσικῆς χορωδίας δὲν ἦτο εὐκολον νὰ κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ ἐμφάνισις τῆς προχείρως συμπληρωθείσης Ἑλληνικῆς. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ διευθυντοῦ καὶ τῶν καλλιτεχνίδων τοῦ ἄσματος θὰ ὑπερνικήσῃ καὶ ἐμπαδίον, ὥστε νὰ ἀποκτήσωμεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡμεῖς χορωδίαν ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της. Χρειάζεται ἐννοεῖται πρὸς τοῦτο συμπλήρωσις δι' ἀνδρικῶν φωνῶν.

— Εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν προσπερίδα ἦν ἔδωκεν ἡ τραγωδὸς τοῦ θεάτρου τοῦ Ὁδείου δ. Κ. Κοτσάλῃ ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τέχνην ξένα καὶ Ἑλληνικὰ ποιήματα. Ἐκ τῶν ἰδικῶν μας ποιητῶν ἐξωντάνευσε τὸν Πρόγονον τοῦ Παλαμά, τὸ Στεγνὸ φιλί τοῦ κ. Γρυπάρη καὶ τὴν Ἐριφύλην τοῦ Μορεᾶς. Ὁ κ. Ζαλλώνης, καλλιτέχνης τῆς ἀπαγγελίας, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑσπερινῇ Ἀνάμνησιν τοῦ Σουλὶ Προπτόμ. Ἀπὸ τὰ ὁραϊότερα μέρη τοῦ προγράμματος ἦτο ὁ ἀρμονικώτατος λυρικός διάλογος «Νῦξ Μαῖου» τοῦ Μυσοῦ. Καὶ ἡ δ. Κοτσάλῃ (Μοῦσα) καὶ ὁ κ. Ζαλλώνης (Ποιητής) ὑπέβραν ἔξοχοι εἰς ἔκφρασιν καὶ λυρισμὸν ἐρμηνευταί, ἐφάμιλλοι ἀλλήλων.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συναυλίαν τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου παρήλασαν αἱ τελειόφοιτοι αὐτοῦ. Διεκρίθη ἡ δ. Τζ. Μαρκέτου εἰς τὸ βιολί ἐκτελέσασα μετὰ τέχνης τὸ Κονσέρτο τοῦ Βιετάν, ἡ δ. Πρωτοπαπᾶ εἰς τὴν ἄρπαν ἐπιδείξασα μεγάλας προόδους, ἡ δ. Γκίτ εἰς τὴν Πολονέζ τῆς Μινιὸν ἔδειξε φωνητικὸν τάλαντον ἐξαιρετικόν, ἡ δ. Σταματοπούλου καὶ ἡ δ. Λάξου ἔπαιξεν πιάνο καὶ ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς πολλῆς ἔκφρασιν καὶ δύναμιν εἰς τὰς μεταπτώσεις τὴν Νιόβην τοῦ κ. Παλαμά ἡ δ. Κοῦλα Μπεκιάρη, ἥς προμηνύεται λίαν εὖελπι τὸ μέλλον. Ὁ κ. Καλομοίρης ἀνέγνωσε κατόπιν τὴν λογοδοσίαν ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ, Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἀπεδείχθη πόσον ἡδίκηκε ἑαυτὸν ὁ συμπληθεὶς καλλιτέχνης ἀήκων εἰς τὰς τάξεις τῶν μαλακῶν. Ἐκ τῆς λογοδοσίας κατεδείχθη ἡ σήμερικὴ πρόοδος τοῦ Ὁδείου.

— Ἡ δεσπ. Τζ. Μαρκέτου διωρίσθη καθηγήτρια τοῦ βιολιού εἰς τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον.